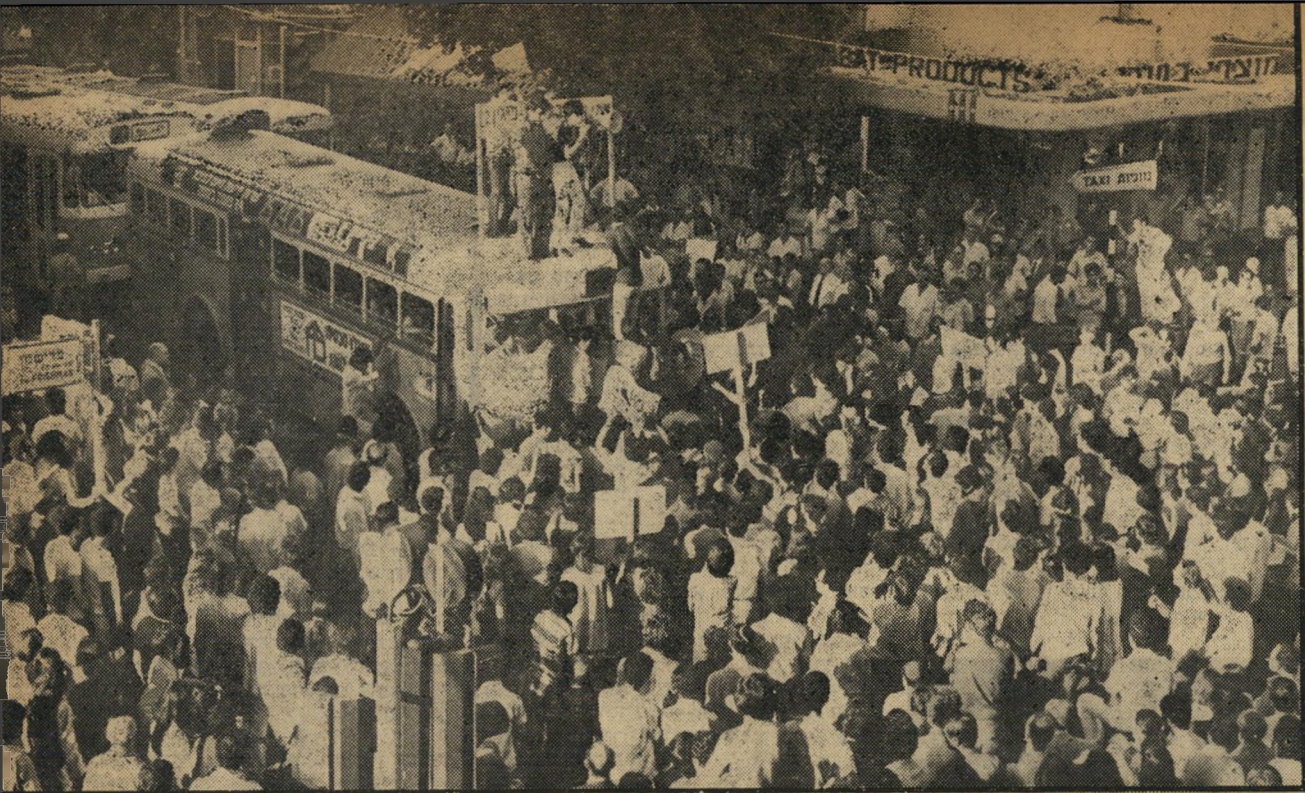

הפנתרים באים לדיזנגוף

מ כרם התימנים ומאורייהוּדה, מחסך בק וממנשה, מירושלים, משכונתיה תקווה ומבניברק — הם הגיעו. הפנתרים, ואלו המזדהים איתם. ביום השני אחרי ה־צהריים, כיכר מלכי ישראל בתל־אביב, חל־קם, כמו הפנתרים של אורייהוּדה וירוש־לים. הגיעו במאורגן. הירושלמים התלוננו שכאשר הגיעו לרמלה, עצרה אותם המש־טרה והעבירה אותם להפסקה ככלא רמלה. רפי מרציאנו, ממנהיגי הפנתרים בירושלים, הצביע על סימני מכות שהוכה, לדבריו, בידי השוטרים.

אחרים הגיעו בכוחות עצמם — אך ל־כולם היה מה לומר. כיצד הם אמרו זאת — מראות התמונות בעמוד זה.

האוטובוס, נשא דברו לקהל שמנה כ־500 איש, כשלוש מאות מהם סקרנים שהגיעו למקום בעקבות המהומה. לאחר כיבוש האוטובוס, פנה סגן־ניצב אריה איבצן, מפקד הנפה הצפונית, לקהל המפגינים, והכריז על ההפגנה כבלתי־חוקית.

כיבוש אוטובוס של "דן" שנסע ברחוב דיזנגוף, היווה את שיא ההפגנה שערכו הפנתרים. בשעה 16.00, משך יותר מחצי שעה, שיתקה ההפגנה את התנועה ברחובות פרישמן ודיזנגוף. סעדיה מרציאנו, ממנהיגי הפנתרים בירושלים, עלה על גג

פנתרית שחורה מקורית מניו־יורק, ויקי פריי (20), סטודנטית מירושלים, ייצגה בהפגנה את הפנתרים השחורים האורייגנליים. בכלל נטלו הנשם חלק פעיל ביותר בהפגנה זו. שתיים מהן, אילנה טנצר מירושלים ומזל סעיל, הצטיינו בכשרון נאום בעת ההפגנה יותר מאשר הגברים. כוחה הריטורי של מזל, למרות אוצר המילים הדל שבפיה, הפתיע את הנוכחים. כתבות־חוץ אצו אחריה במרץ רב. חילוקי דעות לגבי אופי ההפגנה וצורתה נתגלעו בין קבוצות המפגינים השונות, כאשר פרצו ביני־הן סיכסוכים לגבי הדרך הנאותה בה יש לקיים את ההפגנה, ובאילו אמצעים לאחז.

מנהיגי הפנתרים בתל־אביב: האגרוף מורם כסמל מסחרי לזעם. זעם נגד המשטרה, העירייה, עמידר, משרד החינוך — והעולים החדשים. בין הסיסמות שנישאו בהפגנה: די מהקיפוח והאפליה — הצטרפו למאבק. ההזנחה שלכם מוליכה אותנו לכלא. מנת חלקנו — אבק, בוץ, עכברים, חרקים, ליכלוך והזנחה. שוטר — החוק בידם, אל תהיה הכלי. הקץ להבטחות שלא מתקיימות. גולדה — למדי אותנו אידיש. מתי אבוטבול יהיה פייגון? לא תמיד הופנה זעמם של הפנתרים נגד מוסדות ביורוקרטיים. לעיתים — כמו הפעם — היה חלקו מופנה פנימה.

„על הכביש, לא לזוז“, זעקה קבוצות גורייפנתרים בצומת דיזנגוף־פרישמן. המרוצים ביותר מההפגנה, נוסף לפנתרים עצמם, היו יושבי בתי־הקפה של דיזנגוף. רק מעטים מהם הטריחו עצמם לכיכר מלכי־ישראל, שם נערכה עצרת. היתר חיכו למפ־גינים עד שהגיעו לרחוב דיזנגוף, הצטרפו רק אז לשורות הדחוסות של הסקרנים.

רגע כיבוש האוטובוס שבר את ההרמוניה בין המפגינים למשטרה. עד אותו רגע, היה שיתוף פעולה בין השוטרים לבין הפנתרים. כמה מהמפגינים אף כיוונו את התנועה, להפתעתן של השוטרים. הנהגים והולכי הרגל נשמעו להוראות שניתנו על־ידי המפגינים. התנהגותם של השוטרים, בעת ההפגנה, היתה ממש למופת.